

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 128.520 van 25 februari 2004
in de zaak A. 125.999/VII-27.646**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat S. HOOYBERGHS,
 kantoor houdende te 2300 TURNHOUT,
 Kasteelstraat 6

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Ghanese nationaliteit, op 27 augustus 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 juli 2002 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 9 december 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat S. HOOYBERGHS, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van
artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken
blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan
worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt
kunnen worden samengevat :

1.1. Op 28 januari 2000 heeft de verzoekende partij een
regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999
betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen
verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

1.2. De eerste Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft op
12 september 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van de
verzoekende partij. Dit advies luidt als volgt:

"Overwegende dat verzoeker zijn identiteit naar behoren aantoont;

Overwegende dat verzoeker zijn aanvraag tot regularisatie baseert op art.2.4 van de
Wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde
categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;
Overwegende dat uit het dossier en het verhoor ter zitting niet blijkt dat verzoeker op
1 oktober 1999 in België verbleef; dat uit het dossier blijkt dat er sedert 1996 geen
nuttige stukken worden neergelegd waaruit dit kan blijken; dat er geen waarde kan
gehecht worden aan het lidmaatschapsboekje dat verzoeker neerlegt(stuk nr.8), dat
geen officieel karakter heeft dat het evenmin als begin van bewijs kan beschouwd
worden aangezien verzoeker geen enkel aanvullend stuk neerlegt dat dit aannemelijk
maakt;

Overwegende dat verzoeker evenmin aantoont dat hij hier de laatste zes jaren
onafgebroken aanwezig was;

Overwegende dat verzoeker blijkt geeft van onvoldoende duurzame bindingen met
België; dat verzoeker over een onvoldoende kennis van de Nederlandse taal blijkt geeft;
dat hij niet actief is op de arbeidsmarkt, dat hij steuntrekkend is van het OCMW en
nergens aantoont dat hij enige arbeid verricht heeft noch de intentie heeft hier enige
inspanning te leveren;

dat er geen humanitaire redenen zijn om de toestand van verzoeker te
regulariseren;"

1.3. Op 30 juli 2002 heeft de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag
tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van
de Commissie voor regularisatie.

"De Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door U ingediend bij de Burgemeester te GENT, op 28/01/2000 en dat het nummer 90002000012800622 draagt.

Ik heb beslist dit advies, waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem, en waarvan U in bijlage een kopie vindt, te volgen.

Overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 9 juli 2000 beschikt U over 30 dagen om een verzoekschrift tegen deze beslissing in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel stelt dat de motiveringsplicht wordt geschonden aangezien uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de minister van Binnenlandse Zaken met haar brief van 26 maart 2002 rekening heeft gehouden; dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing niet kan worden opgemaakt of de minister voornoemde brief heeft betrokken in zijn beslissing;

Overwegende dat de verplichting van de administratieve overheid om te antwoorden op de door de bestuurde aangevoerde argumenten of bezwaren in beginsel uiteraard slechts geldt in de mate dat deze argumenten of bezwaren in het kader van een tegensprekelijke procedure worden naar voor gebracht; dat uit de samenlezing van de artikelen 3, 4, 10 en 11 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet) blijkt dat het tegensprekelijk karakter van de regularisatieprocedure in de regel beëindigd is wanneer de Commissie voor Regularisatie haar advies ter kennis van de aanvrager en de minister heeft gebracht; dat trouwens artikel 12, § 1, tweede lid van deze wet enkel een tegensprekelijke procedure bij de minister van Binnenlandse Zaken voorziet wanneer, nadat het secretariaat van de Commissie voor Regularisatie heeft vastgesteld dat het bij de aanvraag gevoegde dossier onvolledig is, de Commissie een negatief advies voor beslissing aan de minister overmaakt; dat zulks te dezen niet het geval is; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt aangevoerd van het recht van verdediging, van het "fair play-beginsel" en van de artikelen 2, 4/ en 9, 9/ van de Regularisatiewet; dat de verzoekende partij haar grieven opnieuw put uit het feit dat de verwerende partij niet is ingegaan op de argumenten vervat in haar brief van 26 maart 2002;

Overwegende dat het recht van verdediging als dusdanig niet geldt in het kader van een administratieve procedure, zoals te dezen de regularisatieprocedure; dat de beschouwingen met betrekking tot het niet-beantwoorden van de brief van 26 maart 2002

reeds werden besproken bij de weerlegging van het eerste middel; dat het middel niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending inroept van de artikelen 6.1 en 13 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.);

Overwegende dat artikel 6, § 1, van het E.V.R.M. naar luid waarvan bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgung, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld, enkel betrekking heeft op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures waarbij uitspraak wordt gedaan over een aanvraag tot regularisatie; dat artikel 13 E.V.R.M. niet zelfstandig kan worden ingeroepen; dat de verzoekende partij niet aangeeft welke andere rechten of vrijheden, dan die vervat in artikel 6 zouden zijn geschonden; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijfentwintig februari tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	V. VERTONGEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. VERTONGEN.

E. BREWAEYS.